

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku D. K.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni D.K. od wyroku tego Sądu z dnia 4 czerwca 2014 r., III AUa [...], w sprawie przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o wysokość emerytury policyjnej, uznając jej niedopuszczalność przedmiotową (art. 398² § 1 k.p.c.). W sprawach o wysokość świadczenia emerytalno-rentowego dopuszczalność skargi kasacyjnej jest bowiem warunkowana wykazaniem wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości co najmniej 10.000 zł. Pełnomocnik wnioskodawczyni wezwany zarządzeniem Sądu z dnia 4 listopada 2014 r. do uzupełnienia braków

formalnych skargi kasacyjnej przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia i sposobu jej wyliczenia zgodnie z art. 22 k.p.c., określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 4.281 zł, obliczoną jako różnica w otrzymywanym świadczeniu emerytalnym przed dniem decyzji administracyjnej obniżającej wysokość świadczenia emerytalnego, a obecnie otrzymywanym. W stosunku miesięcznym różnica w świadczeniu wynosi 356,69 zł, a zatem wartość przedmiotu zaskarżenia to 4.281 zł w stosunku rocznym. Tym samym warunek z art. 398² § 1 k.p.c. nie został spełniony.

W zażaleniu od powyższego postanowienia, pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia i ponowne rozpatrzenie sprawy. Wskazał, że „stosownie do art. 392¹ § 1 zdanie drugie k.p.c., w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w określonych sprawach, w tym o przyznanie i wstrzymanie emerytury”. W ocenie pełnomocnika rozpatrywana sprawa nie dotyczy jedynie wysokości świadczenia ale jednocześnie zasadności decyzji organu rentowego, która w jednoznaczny sposób przyporządkowała powódkę jako osobę pracującą w służbach bezpieczeństwa pomimo braku świadomości świadczenia pracy przez powódkę w takich organach. Przedmiotem zaskarżenia jest zatem cała decyzja ustalająca obniżone świadczenie emerytalne, a podstawą do złożenia skargi kasacyjnej były przesłanki, przyjęte do obniżenia świadczenia emerytalnego a nie tylko jego wysokość.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia jedynie w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, natomiast w pozostałych sprawach z tego zakresu skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych - art. 398² k.p.c. (w zażaleniu błędnie przywołano art. 392¹ § 1 zdanie drugie k.p.c., dotyczący kasacji, uchylony

przez ustawę z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98, która weszła w życie w dniu 6 lutego 2005 r.). Należy wskazać, że Sąd Najwyższy niejednokrotnie już wyjaśniał, że sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których przedmiotem zaskarżenia kasacyjnego jest wysokość świadczenia emerytalno-rentowego, tak jak w rozpoznawanej sprawie, są sprawami o świadczenie, w których dopuszczalność zaskarżenia kasacyjnego podlega ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (por. np. postanowienie z dnia 14 stycznia 1997 r., II UKN 51/97, OSNAPiUS 1997 nr 17, poz. 329). W uzasadnionych przypadkach wskazana przez wnoszącego skargę kasacyjną wartość przedmiotu zaskarżenia podlega sprawdzeniu przez sąd apelacyjny, który bada, czy jej oznaczenie nastąpiło zgodnie z regułami określonymi w art. 19 - 24 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPiUS 2002 nr 12, poz. 294). Z kolei w postanowieniu z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, (OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 291) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że Sąd drugiej instancji nie tylko jest uprawniony, ale i zobowiązany do sprawdzenia – w razie wątpliwości – wskazanej w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia.

Tym samym prezentowane w uzasadnieniu zażalenia stanowisko pełnomocnika wnioskodawcy jest błędne, a w rozpatrywanej sprawie skarga kasacyjna jest przedmiotowo niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż 10.000 zł.

Z tych względów, należało orzec jak w postanowieniu, zgodnie z art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.